

א.

הלכנו יחפים להרגיש
את האדמה רכה;
החלקנו זהבים של קרמבו
שיהיו לנו רקיעים;
אהבנו את שאון הגוף.
הבית היה אז בית
ועדין לא ידענו
שגם האדמה, היא פצע פתוח

ב.

אתמול ראיתי
את מי שהיה
אהבת חי.

ג.

פרידות עושות אותך פריכה.
חשבתי שהשמים יקרסו;
שהאדמה לא תפסיק לרעד לעולם.
כתבתי שירים,
כאלו שמלים יכולות להציל.

ד.

דברים משתנים, למשל
מפת הגוף;
מסלול נדידת המלים;
האיש שידע אותי.

אנחנו קוברים רחוקים וקרובים
ובאותה שעה
על העץ בחצר פורחים צפורים,
הרי הזמן הולך בדול מאתנו,
כמו מחוגים.

ה.

עכשו אמנם ידי שותקת
אבל בחלומות-פליני שלי
אשה ענקית שוכבת על החול, על קו המים:
האמנות-בכבודה-ובעצמה
בשמלת הפנינה שלה
פורחים פרחים אדמים וירקים
ומעבר לכטן העצומה
שוקעת השמש.

לא כל דבר צריך להסביר

בנגוד למה שאומרים,
הכוכבים שרים
את מה שכתוב בשמים.
לפעמים זה לא בדיוק שיר אלא קינה,
הרי גם הם מתים בסוף.
האסטרונומים קוראים לזה
ענק אדם או ננס לבן או ההפך,
ויש גם חור שחור ונקדה בראשיתית – –

והאנשים, גם הם עלולים להיות עצובים מאד.
במיוחד אם אין להם מי שיגע בהם, או לפחות כלב,
לטייל אתו בפאתי שדה ולראות איך השמים נכתבים
כל פעם מחדש, ואם ירד גשם זה יהיה מלים, ולא
כל דבר צריך להסביר.

*

הייתי אומדת את המרחק המצטמצם בין קירות הבית
וקירות הגוף. גבולות הטשטשו בין אזורי הצל. חשבת
לנקד את הכתלים בשירים. שיראו כלם איך אני שחור
על לבן. במיוחד בבקרים. הייתי רואה את האמללות,
בעיניה האפלות ובשמלת הקטיפה שלה, בדרך כלל סגלה.
יושבת בקרון הרכבת הטרנסאטלנטית, נוסעת
לא-משנה-לאן וקוראת איזה ספר (אנה קרנינה?)
כבר לא יכלתי להפרד ממנה. בחלון התחלפו
מריחות של שדות בור ביערות מחטניים – –
אבל אחר כך באת אלי, לפעמים עדין שקשוק פסים,
וידיך הולכות ומחזירות אותי
אל גופי.